

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 392/2021-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8Sžfk/3/2019 z 8. júla 2020 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 26. októbra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Tiež navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť.
2. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 2K/3/2018 z 5. júna 2018 bol vyhlásený konkurz na majetok sťažovateľky [REDAKOVANÉ], a zároveň bola spoločnosť [REDAKOVANÉ], ustanovená do funkcie správcu v konkurznej veci úpadcu.
3. Úpadca v máji 2014 nakupoval tovar – kryštálový cukor od slovenského dodávateľa. Následne tento tovar dodával do českej a maďarskej spoločnosti. Tovar bol uskladnený u českého odberateľa v sklade [REDAKOVANÉ].
4. Úpadcovi bol zo strany daňových inštitúcií za zdaňovacie obdobie máj 2014 určený rozdiel dane na dani z pridanej hodnoty v sume 19 368,96 eur, nepriznaný nadmerný odpočet v sume 36 788,66 eur a zistený nadmerný odpočet v sume 17 368,96 eur, čím si vo výsledku nemohol odpočítať DPH z dodávateľských faktúr od dodávateľa spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] za nákup kryštálového cukru. Sťažovateľka podala správnu žalobu na Krajskom súde v Trnave proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky

o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 103076816/2016 z 5. mája 2016 spolu s rozhodnutím Daňového úradu Trnava, pobočky Senica č. 21089472/2015 z 26. októbra 2015. Krajský súd rozsudkom č. k. 20S/13/2017 zo 16. mája 2018 žalobu zamietol. Najvyšší súd touto ústavnou sťažnosťou napadnutým rozsudkom kasačnú sťažnosť zamietol.

II.

5. Sťažovateľka argumentovala, že (a) všeobecné súdy neúplne a nesprávne vyhodnotili skutkový stav vecí, (b) správny súd vychádzal z neaktuálneho stavu, (c) súd nevzal do úvahy dôkazy svedčiace v prospech sťažovateľky, opierajúc sa o nález ústavného súdu sp. zn. I ÚS 314/2015, (d) v prípade pochybnosti mal daňový úrad zabezpečiť výsluch konateľ a českej spoločnosti [REDAKOVANÉ], (e) nepriznanie intrakomunitárneho nadobudnutia tovaru odberateľom nemôže byť skutočnosťou, ktorá by mala mať za následok nepriznanie odpočítania dane. Poukázala na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky č. k. 5Afs/60/2017 z 30. januára 2018.

III.

6. Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti považuje za potrebné poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (napr. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony a pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (napr. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). Ústavný súd touto optikou posudzoval aj sťažovateľkou označené zásahy do jej základných práv a slobôd.

7. Ústavný súd skúma, či medzi namietaným konaním súdu a tvrdeným porušením základného práva a slobody existuje príčinná súvislosť. Inak povedané, skúma, či namietané procesné pochybenie mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Tiež zdôrazňuje, že okolnosti odôvodňujúce existenciu tejto príčinnej súvislosti musí uviesť sťažovateľka. Ústavný súd z úradnej povinnosti neskúma skutkový stav.

8. V konaní pred správnym súdom bolo preukázané, že uvedené spoločnosti nasimulovali situáciu tak, aby úpadca mohol získať nárok na vyplatenie nadmerného odpočtu z nákupu tovaru od spoločnosti [REDAKOVANÉ] a spoločnosti [REDAKOVANÉ], pričom kryštálový cukor sa dodával ďalej do Česka ako intrakomunitárne dodanie tovaru oslobodené od dane. V jeho prípade bolo spochybnené samotné dodanie tovaru do členského štátu Európskej únie ako podstatného atribútu intrakomunitárneho obchodu oslobodeného od dane podľa § 43 zákona o DPH a v nadväznosti naň aj právo sťažovateľky na uplatnený nadmerný odpočet za kontrolované zdaňovacie obdobie (máj 2014).

9. K námietke dokazovania pred správcou dane najvyšší súd v odôvodnení správne uviedol, že správca dane nie je viazaný iba návrhmi daňových subjektov, ale sám rozhodne, ktorý dôkaz vykoná, akým spôsobom a či vôbec dokazovanie doplní, ďalej aké závery vyvodí z jednotlivých dôkazov, avšak je povinný zistiť úplný skutkový stav.

10. K námietke neúplne zisteného skutkového stavu najvyšší súd uviedol, že vo veci sťažovateľky sa nepodarilo nepochybniteľným spôsobom preukázať, že išlo o kryštálový cukor, ktorý bol uvedený na preverovaných dokladoch. Prítomnosť určitého množstva kryštálového cukru v sklade [REDAKOVANÉ] ešte nepotvrďuje reálne uskutočnenie dokladovaných obchodov. Zo znaleckého posudku, ktorý sťažovateľka rozporuje, vyplýva, že závery znaleckého posudku sú aplikovateľné na zdaňovacie obdobie 2014 a vo vzájomnom súvisi s inými vykonanými dôkazmi dotvárajú kompletný obraz o umelom a ekonomicky neopodstatnenom postavení úpadcu ako nepotrebného medzičlánku v reťazci. Najvyšší súd sa pri stotožnení sa s rozsudkom krajského súdu s námietkou sťažovateľky dostatočne vysporiadal.

11. Ústavný súd uvádza, že rozhodnutie krajského súdu bolo podrobne a rozsiahlo odôvodnené, a preto je legitímne, ak najvyšší súd v odôvodnení poukáže na jeho argumentáciu, stotožní sa s ňou, prípadne ju doplní, čo najvyšší súd aj urobil. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom súdov nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

12. Právna vec sťažovateľky sa týka rozhodovania správnych orgánov v daňovom konaní. V tomto smere je potrebné odkázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), týkajúcu sa aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru, z ktorej vyplýva, že vylučuje jeho aplikáciu na veci daňové, argumentujúc, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci (rozsudok Veľkej komory ESLP z 23. novembra 2006, vo veci Jussila proti Fínsku, č. 73053/01, bod 45, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. júla 2001 vo veci Ferrazzini proti Taliansku, sťažnosť č. 44759/98, body 24 a 31). Výnimku z tejto zásady ESLP pripúšťa len v takých daňových veciach, kde daňové konanie považuje za konanie trestné.

13. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že správne orgány vo veci sťažovateľky neuložili sankciu za porušenie právnej (zákonnej) povinnosti. Tým nie je naplnená požiadavka druhého kritéria z troch v zmysle tzv. Engelovských kritérií, ktorých naplnenie umožňuje charakterizovať vnútroštátne konanie trestného charakteru a konštatovať aplikabilitu čl. 6 ods. 1 dohovoru (IV. ÚS 183/2021). Ústavný súd preto dospel k záveru, že na vec sťažovateľky nie je aplikovateľný čl. 6 ods. 1 dohovoru.

14. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

15. Ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a obsahom označených práv podľa ústavy a dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

16. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2021

Robert Šorl
predseda senátu